

UZASADNIENIE

P. K. (1) został oskarżony o to, że:

I. w dniu 13 sierpnia 2014r w Ł., działając wspólnie i w porozumieniu z J. O. oraz nieustalonym mężczyzną -co do którego wyłączono materiał dowodowy do odrębnego rozpoznania- w celu osiągnięcia korzyści majątkowej- uzyskania kredytu gotówkowego w wysokości 19 504 zł oraz karty kredytowej z limitem w wysokości 3 000 zł w Banku (...) SA Oddział w Ł. po uprzednim wprowadzeniu w błąd pracownika Banku i posłużeniu się stwierdzającym nieprawdę zaświadczeniem o swoim zatrudnieniu w firmie PHU (...) z siedzibą w D. na podanych w zaświadczeniu o zatrudnieniu - warunkach i wysokości zarobków oraz co do zamiaru wywiązania się z zaciągniętego zobowiązania-doprowadził w/w Bank do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej wysokości 22 504 zł,

to jest o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Ł. K. (1) został oskarżony o to, że:

II. w dniu 24 lipca 2014r w Ł., działając wspólnie i w porozumieniu z J. O. oraz nieustalonym mężczyzną -co do którego wyłączono materiał dowodowy do odrębnego rozpoznania- w celu osiągnięcia korzyści majątkowej- uzyskania kredytu gotówkowego w wysokości 18 285 zł, limitu kredytowego w rachunku bieżącym w kwocie 4 000 zł oraz karty kredytowej z limitem w wysokości 2 000 zł w Banku (...) SA Oddział w Ł. ,po uprzednim wprowadzeniu w błąd pracownika Banku i posłużeniu się stwierdzającym nieprawdę zaświadczeniem o swoim zatrudnieniu w firmie PHU (...) z siedzibą w D. na podanych w zaświadczeniu o zatrudnieniu -warunkach i wysokości zarobków oraz co do zamiaru wywiązania się z zaciągniętego zobowiązania- doprowadził w/w Bank do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej wysokości 24 285 zł

to jest o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi, wyrokiem z dnia 12 września 2016 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt IV K 540/15:

- oskarżonego **P. K. (1)** uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie I. czynu z tą tylko zmianą w jego opisie, iż uznał, że przedłożone zaświadczenie miało istotne znaczenie dla uzyskania wymienionego świadczenia pieniężnego, czym wyczerpał dyspozycję art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. (w brzmieniu z 30 czerwca 2015 roku) w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności oraz karę 50 stawek dziennych grzywny po 10 złotych każda;
- oskarżonego **Ł. K. (1)** uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie II. czynu z tą tylko zmianą w jego opisie, iż uznał, że przedłożone zaświadczenie miało istotne znaczenie dla uzyskania wymienionego świadczenia pieniężnego, czym wyczerpał dyspozycję art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. (w brzmieniu z 30 czerwca 2015 roku) w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności oraz karę 50 stawek dziennych grzywny po 10 złotych każda;
- na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 2 k.k. w zw. z art. 73 § 2 k.k. wykonanie orzeczonej względem oskarżonego **P. K. (1)** kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby 3 lat oddając go w tym okresie pod dozór kuratora sądowego;
- na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej względem oskarżonego **Ł. K. (1)** kary pozbawienia wolności orzeczonej w punkcie 2. warunkowo zawiesił na okres próby 3 lat;
- na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł:

a. solidarnie od oskarżonych P. K. (1) i J. O. na rzecz pokrzywdzonego Banku (...) Spółka Akcyjna obowiązek naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego kwoty 22.504 złotych w związku z popełnieniem przez P. K. (1) czynu z punktu I., zaś wobec J. O. czynu z punktu V.;

b. solidarnie od oskarżonych Ł. K. (1) i J. O. na rzecz pokrzywdzonego Banku (...) Spółka Akcyjna obowiązek naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego kwoty 24.285 złotych w związku z popełnieniem przez Ł. K. (1) czynu z punktu II., zaś wobec J. O. czynu z punktu IV.;

9. zwolnił oskarżonych od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych.

Przedmiotowy wyrok dotyczył również oskarżonych J. O. i D. R., co do których uprawomocnił się bez zaskarżenia.

Apelację od powyższego wyroku wnieśli oskarżony P. K. (1) oraz obrońcy oskarżonych P. K. (1) i Ł. K. (1).

Oskarżony P. K. (1), na podstawie art. 425 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 444 k.p.k., zaskarżył powyższy wyrok w całości na swoją korzyść.

Na mocy art. 427 § 1 k.p.k. zaskarżonemu orzeczeniu, w zakresie pkt. I i II zarzucił naruszenie przepisów postępowania karnego w rozumieniu art. 438 pkt 3 k.p.k. polegającego na błędnych ustaleniach faktycznych przy jego wydawaniu.

Z uwagi na powyższe oskarżony, na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. i art. 437 § 2 k.p.k., wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia Sądowi I instancji.

Obrońca oskarżonego Ł. K. (1) – r. pr. P. W., na podstawie art. 425 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 444 k.p.k., zaskarżył powyższy wyrok w całości w zakresie oskarżonego Ł. K. (1).

Na podstawie art. 427 § 1 i 2 k.p.k., art. 438 pkt 2 k.p.k., art. 438 pkt 2 k.p.k., 438 pkt 3 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi obrońca oskarżonego zarzucił:

1) obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a polegała na naruszeniu:

a) **art. 2 § 2 k.p.k. w związku z art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k., polegające na:**

- poprzez nieuprawnione uznanie za niewiarygodne wyjaśnień P. K. (1) i Ł. K. (1) w zakresie, w jakim wskazywali oni, kto był inicjatorem zaciągniętych zobowiązań, jak również w zakresie, jakim wskazywali oni, iż działali pod przymusem i w realnej obawie o swoje życie i zdrowie, a w konsekwencji dowolne uznanie, iż oskarżeni działali w sposób zaplanowany i przemyślany;
- wybiórczej oraz całkowicie dowolnej analizie zgromadzonego w przedmiotowej sprawie materiału dowodowego, w szczególności wyjaśnień oskarżonych P. K. (1) i Ł. K. (1), poprzez uznanie, iż są niewiarygodne w zakresie istotnym dla poczynienia ustaleń faktycznych, bez wyjaśnienia czy są one niewiarygodne w całości czy w przyjętych przez Sąd fragmentach;
- błędnej ocenie zeznań świadków G. R. i T. B. poprzez uznanie, iż ich zeznania nie były przydatne do dokonania ustaleń faktycznych, w sytuacji, gdy świadek T. B. w toku rozprawy w dniu 1 lutego 2016 r. wskazał, iż „ja od dwóch z tych panów oskarżonych przyjmowałem zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa, nie pamiętam, od których. To było wyludzenie kredytu, ktoś im groził i zmusił powzięcia kredytu (...)”;
- błędnej ocenie zeznań świadków B. K., M. W., K. R. z tego powodu, iż powielają wersję przedstawioną przez P. K. (1) i o sytuacji dowiedzieli się od oskarżonych, co w konsekwencji doprowadziło do poczynienia ustaleń faktycznych niezgodnie z rzeczywistym stanem rzeczy, z naruszeniem zasady prawdy materialnej;

- bezzasadne uznanie za niewiarygodne zeznań M. W. w zakresie, w jakim widział świadek sms od J. O. z pogrózkami, tylko dlatego że w ocenie Sądu nie był świadek w stanie przedstawić konkretnej treści tego sms, mimo iż od tamtego czasu upłynął długi okres czasu i świadek mógł nie pamiętać szczegółów;
- wybiórczej oraz całkowicie dowolnej analizie zgromadzonego w przedmiotowej sprawie materiału dowodowego i w konsekwencji nałożenie na oskarżonych obowiązku naprawienia szkody w wysokości 22.504,00 zł na oskarżonego P. K. (1) i w wysokości 24.285,00 zł na oskarżonego Ł. K. (1), mimo iż Sąd nie dokonał ustaleń czy w ramach postępowań cywilnych, które są w toku zadłużenie nie zostało spłacone, jeżeli tak, to, w jakiej wysokości i przez kogo i w jakich terminach;
- dowolne przyjęcie, iż oskarżeni działali z zamiarem uzyskania dla siebie korzyści majątkowej, w sytuacji, gdy materiał dowodowy nie daje żadnych podstaw do takiego przyjęcia, a z wyjaśnień oskarżonych wynika jednoznacznie, iż działali oni pod wpływem groźby oskarżonego J. O.;
- bezzasadne uznanie, iż nie ma wątpliwości, jaki by cel działania oskarżonych, w sytuacji, gdy w uzasadnieniu wyroku Sąd nie daje odpowiedzi na pytanie, na jakiej podstawie w istocie to ustalenie zostało dokonane, a ponadto przeczą temu ustaleniu m.in. wyjaśnienia oskarżonych, które w tym zakresie nie zostały poddane ocenie Sądu;

b) naruszenie art. 2 § 2 k.p.k. w związku z art. 167 k.p.k. oraz art. 366 § 1 k.p.k. i art. 410 k.p.k., poprzez pominięcie przy okazji czynienia ustaleń faktycznych w przedmiotowej sprawie znacznej części materiału dowodowego, w tym w szczególności dokumentów związanych ze złożeniem przez oskarżonych P. K. (1) i Ł. K. (1) zawiadomienia o możliwości popełnienia przestępstwa, a także poprzez nie podjęcie z urzędu starań zmierzających do wszechstronnego wyjaśnienia okoliczności faktycznych przedmiotowej sprawy, istotnych z punktu widzenia odpowiedzialności karnej oskarżonych, a to w konsekwencji:

- zaniechania działań zmierzających do wyjaśnienia przyczyn dla których do dnia wydania wyroku nie ma merytorycznej decyzji w zakresie postępowania przygotowawczego RSD 634/14 wszczętego w dniu 4 listopada 2014 r., w którym to postępowaniu oskarżeni otrzymali status pokrzywdzonych;

c) art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez brak wskazania w uzasadnieniu wyroku jakichkolwiek ustaleń faktycznych w zakresie:

- przyjętego przez Sąd działania oskarżonych „w celu osiągnięcia korzyści majątkowych”,
- wyjaśnienia, kiedy i w jakich okolicznościach oskarżeni mieliby „wejść w porozumienie” z J. O., w jaki sposób,
- działania oskarżonych z góry powziętym zamiarem,
- związanym ze złożonym przez P. K. (1) i Ł. K. (1) zawiadomieniem o możliwości popełnienia przestępstwa na ich szkodę, działania pod wpływem przymusu i groźby, a w szczególności w zakresie jak zostało zakończone postępowanie przygotowawcze RSD 634/14, w którym oskarżeni otrzymali status pokrzywdzonych i do dnia wydania wyroku nie uzyskali wiedzy o jego prawomocnym zakończeniu;

d) naruszenie art. 424 § 1 pkt 1-2 k.p.k., polegające na uzasadnieniu zaskarżonego wyroku w sposób niewłaściwy, niepoddający się kontroli instancyjnej, a to w konsekwencji poprzez niepełne ustalenie stanu faktycznego, ogólnikowości w ocenie zeznań, jakie w toku postępowania prowadzonego w niniejszej sprawie składane były przez świadków, a także wyjaśnień oskarżonych, które w istocie zostały zakończone na stwierdzeniu, iż stanowią one wyraz działania zaplanowanego i przemyślanego, przy jednoczesnym braku wyjaśnienia podstawy prawnej zaskarżonego wyroku, w tym w szczególności w zakresie odnoszącym się do zamiaru, jakie miał towarzyszyć oskarżonym;

2) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, które miały wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia a który polegał na bezzasadnym przyjęciu, wbrew zgromadzonemu w przedmiotowej sprawie materiałowi dowodowemu, że:

- a. okoliczności zgłoszenia zawiadomienia o możliwości popełnienia przestępstwa przez P. K. (1) i Ł. K. (1) budzą wątpliwości, co do ich szczerości;
- b. przyjęcie, iż oskarżeni nie potrafili wskazać, w jaki sposób zostało zakończone postępowanie w przedmiocie gróźb, w sytuacji, gdy oskarżeni wykazali dużą inicjatywę dowodową w tym zakresie, jednakże organy postępowania nie były zdolne do udzielania wyjaśnień w zakresie sposobu zakończenia przedmiotowego postępowania;
- c. świadek T. B. nie pamiętał szczegółów przyjętego zawiadomienia, w sytuacji, gdy w toku rozprawy w dniu 1 lutego 2016 r. wyraźnie wskazał, iż „ja od dwóch z tych panów oskarżonych przyjmowałem zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa, nie pamiętam, od których. To było wyłudzenie kredytu, ktoś im groził i zmusił powzięcia kredytu
- d. oskarżeni weszli w porozumienie, którego celem było doprowadzenie pokrzywdzonego banku do niekorzystnego rozporządzenia mieniem;
- e. oskarżeni P. K. (1) i Ł. K. (1) dążyli do tego, aby bezpodstawnie wzbogacić się kosztem pokrzywdzonego banku;
- f. oskarżeni P. K. (1) i Ł. K. (1) działali w sposób wcześniej zaplanowany, przemyślany i wspólnie zaplanowali podział ról;

Mając na uwadze treść art. 437 § 1 i 2 k.p.k. obrońca oskarżonego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu, alternatywnie uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Obrońca oskarżonych P. K. (1) i Ł. K. (1) – adw. E. M., na podstawie art. 425 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 444 k.p.k., zaskarżyła powyższy wyrok w całości w zakresie oskarżonych P. K. (1) i Ł. K. (1).

Na podstawie art. 427 § 1 i 2 k.p.k., art. 438 pkt 2 k.p.k., art. 438 pkt 2 k.p.k., 438 pkt 3 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi obrońca oskarżonych zarzuciła:

1) obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a polegała na naruszeniu:

a) **art. 2 § 2 k.p.k. w związku z art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k., polegające na:**

- poprzez nieuprawnione uznanie za niewiarygodne wyjaśnień P. K. (1) i Ł. K. (1) w zakresie, w jakim wskazywali oni, kto był inicjatorem zaciągniętych zobowiązań, jak również w zakresie, jakim wskazywali oni, iż działali pod przymusem i w realnej obawie o swoje życie i zdrowie, a w konsekwencji dowolne uznanie, iż oskarżeni działali w sposób zaplanowany i przemyślany;
- wybiórczej oraz całkowicie dowolnej analizie zgromadzonego w przedmiotowej sprawie materiału dowodowego, w szczególności wyjaśnień oskarżonych P. K. (1) i Ł. K. (1), poprzez uznanie, iż są niewiarygodne w zakresie istotnym dla poczynienia ustaleń faktycznych, bez wyjaśnienia czy są one niewiarygodne w całości czy w przyjętych przez Sąd fragmentach;
- błędnej ocenie zeznań świadków G. R. i T. B. poprzez uznanie, iż ich zeznania nie były przydatne do dokonania ustaleń faktycznych, w sytuacji, gdy świadek T. B. w toku rozprawy w dniu 1 lutego 2016 r. wskazał, iż „ja od dwóch z tych panów oskarżonych przyjmowałem zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa, nie pamiętam, od których. To było wyłudzenie kredytu, ktoś im groził i zmusił powzięcia kredytu (...)”;

- błędnej ocenie zeznań świadków B. K., M. W., K. R. z tego powodu, iż powielają wersję przedstawioną przez P. K. (1) i o sytuacji dowiedzieli się od oskarżonych, co w konsekwencji doprowadziło do poczynienia ustaleń faktycznych niezgodnie z rzeczywistym stanem rzeczy, z naruszeniem zasady prawdy materialnej;
- bezzasadne uznanie za niewiarygodne zeznań M. W. w zakresie, w jakim widział świadek sms od J. O. z pogrózkami, tylko dlatego że w ocenie Sądu nie był świadek w stanie przedstawić konkretnej treści tego sms, mimo iż od tamtego czasu upłynął długi okres czasu i świadek mógł nie pamiętać szczegółów;
- wybiórczej oraz całkowicie dowolnej analizie zgromadzonego w przedmiotowej sprawie materiału dowodowego i w konsekwencji nałożenie na oskarżonych obowiązku naprawienia szkody w wysokości 22.504,00 zł na oskarżonego P. K. (1) i w wysokości 24.285,00 zł na oskarżonego Ł. K. (1), mimo iż Sąd nie dokonał ustaleń czy w ramach postępowań cywilnych, które są w toku zadłużenie nie zostało spłacone, jeżeli tak, to, w jakiej wysokości i przez kogo i w jakich terminach;
- dowolne przyjęcie, iż oskarżeni działali z zamiarem uzyskania dla siebie korzyści majątkowej, w sytuacji, gdy materiał dowodowy nie daje żadnych podstaw do takiego przyjęcia, a z wyjaśnień oskarżonych wynika jednoznacznie, iż działali oni pod wpływem groźby oskarżonego J. O.;
- bezzasadne uznanie, iż nie ma wątpliwości, jaki by cel działania oskarżonych, w sytuacji, gdy w uzasadnieniu wyroku Sąd nie daje odpowiedzi na pytanie, na jakiej podstawie w istocie to ustalenie zostało dokonane, a ponadto przeczą temu ustaleniu m.in. wyjaśnienia oskarżonych, które w tym zakresie nie zostały poddane ocenie Sądu;

b) naruszenie art. 2 § 2 k.p.k. w związku z art. 167 k.p.k. oraz art. 366 § 1 k.p.k. i art. 410 k.p.k., poprzez pominięcie przy okazji czynienia ustaleń faktycznych w przedmiotowej sprawie znacznej części materiału dowodowego, w tym w szczególności dokumentów związanych ze złożeniem przez oskarżonych P. K. (1) i Ł. K. (1) zawiadomienia o możliwości popełnienia przestępstwa, a także poprzez nie podjęcie z urzędu starań zmierzających do wszechstronnego wyjaśnienia okoliczności faktycznych przedmiotowej sprawy, istotnych z punktu widzenia odpowiedzialności karnej oskarżonych, a to w konsekwencji:

- zaniechania działań zmierzających do wyjaśnienia przyczyn dla których do dnia wydania wyroku nie ma merytorycznej decyzji w zakresie postępowania przygotowawczego RSD 634/14 wszczętego w dniu 4 listopada 2014 r., w którym to postępowaniu oskarżeni otrzymali status pokrzywdzonych;

c) art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez brak wskazania w uzasadnieniu wyroku jakichkolwiek ustaleń faktycznych w zakresie:

- przyjętego przez Sąd działania oskarżonych „w celu osiągnięcia korzyści majątkowych”,
- wyjaśnienia, kiedy i w jakich okolicznościach oskarżeni mieli „wejść w porozumienie” z J. O., w jaki sposób,
- działania oskarżonych z góry powziętym zamiarem,
- związanym ze złożonym przez P. K. (1) i Ł. K. (1) zawiadomieniem o możliwości popełnienia przestępstwa na ich szkodę, działania pod wpływem przymusu i groźby, a w szczególności w zakresie jak zostało zakończone postępowanie przygotowawcze RSD 634/14, w którym oskarżeni otrzymali status pokrzywdzonych i do dnia wydania wyroku nie uzyskali wiedzy o jego prawomocnym zakończeniu;

d) naruszenie art. 424 § 1 pkt 1-2 k.p.k., polegające na uzasadnieniu zaskarżonego wyroku w sposób niewłaściwy, niepoddający się kontroli instancyjnej, a to w konsekwencji poprzez niepełne ustalenie stanu faktycznego, ogólnikowości w ocenie zeznań, jakie w toku postępowania prowadzonego w niniejszej sprawie składane były przez świadków, a także wyjaśnień oskarżonych, które w istocie zostały zakończone na stwierdzeniu, iż stanowią one wyraz

działania zaplanowanego i przemyślanego, przy jednoczesnym braku wyjaśnienia podstawy prawnej zaskarżonego wyroku, w tym w szczególności w zakresie odnoszącym się do zamiaru, jakie miał towarzyszyć oskarżonym;

błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, które miały wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia a który polegał na bezzasadnym przyjęciu, wbrew zgromadzonemu w przedmiotowej sprawie materiałowi dowodowemu, że:

- a. okoliczności zgłoszenia zawiadomienia o możliwości popełnienia przestępstwa przez P. K. (1) i Ł. K. (1) budzą wątpliwości, co do ich szczerości;
- b. przyjęcie, iż oskarżeni nie potrafili wskazać, w jaki sposób zostało zakończone postępowanie w przedmiocie gróźb, w sytuacji, gdy oskarżeni wykazali dużą inicjatywę dowodową w tym zakresie, jednakże organy postępowania nie były zdolne do udzielania wyjaśnień w zakresie sposobu zakończenia przedmiotowego postępowania;
- c. świadek T. B. nie pamiętał szczegółów przyjętego zawiadomienia, w sytuacji, gdy w toku rozprawy w dniu 1 lutego 2016 r. wyraźnie wskazał, iż „ja od dwóch z tych panów oskarżonych przyjmowałem zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa, nie pamiętam, od których. To było wyłudzenie kredytu, ktoś im groził i zmusił powzięcia kredytu (...)”;
- d. oskarżeni weszli w porozumienie, którego celem było doprowadzenie pokrzywdzonego banku do niekorzystnego rozporządzenia mieniem;
- e. oskarżeni P. K. (1) i Ł. K. (1) dążyli do tego, aby bezpodstawnie wzbogacić się kosztem pokrzywdzonego banku;
- f. oskarżeni P. K. (1) i Ł. K. (1) działali w sposób wcześniej zaplanowany, przemyślany i wspólnie zaplanowali podział ról;

Mając na uwadze treść art. 437 § 1 i 2 k.p.k. obrońca oskarżonych wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonych od popełnienia zarzuconych im czynów, alternatywnie uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje:

Apelacje wniesione przez oskarżonego P. K. (1), obrońcę oskarżonego Ł. K. (1) – r. pr. P. W. oraz obrońcę oskarżonych P. K. (1) i Ł. K. (1) – adw. E. M. okazały się o tyle zasadne, iż zainicjowały kontrolę odwoławczą zaskarżonego rozstrzygnięcia skutkującą jego zmianą polegającą na uchyleniu rozstrzygnięć dotyczących orzeczenia obowiązku naprawienia szkody solidarnie z innymi osobami zawartych w punkcie 8 w podpunktach a i b zaskarżonego wyroku dotyczących odpowiednio oskarżonych P. K. (1) i Ł. K. (1). W pozostałym zakresie natomiast zaskarżony wyrok utrzymano w mocy, uznając zarzuty wniesionych apelacji w tym zakresie za niezasadne.

Zainicjowana przez skarżących kontrola odwoławcza przede wszystkim nie potwierdziła zasadności zarzutów koncentrujących się wokół oceny zebranych w sprawie dowodów oraz sposobu dokonania ustaleń faktycznych w kontekście przypisanych oskarżonym czynów, przy czym apelujący odnośnie przyjętego stanu faktycznego nie podali żadnych nowych okoliczności, które nie były już uprzednio znane Sądowi Rejonowemu. Argumentując swoje stanowisko w sposób odmienny interpretowali oni przejawy zachowań oskarżonych jako – w ich mniemaniu – nie pozwalające na uznanie, iż P. K. (1) i Ł. K. (1) dopuścili się przestępstw oszustwa, której to opinii Sąd odwoławczy nie podziela.

W przedmiotowej sprawie kwestią, która wymagała kontroli odwoławczej był sposób dokonania przez Sąd meriti oceny zebranych w sprawie dowodów oraz sposób dokonania ustaleń faktycznych w kontekście przypisanych oskarżonym czynów. Logiczna analiza złożonych apelacji prowadzi do wniosku, że to właśnie te elementy stanowią ich istotę i zmierzają do podważenia prawidłowości dokonanej przez Sąd I instancji oceny zebranych w sprawie dowodów, a w konsekwencji do zakwestionowania prawidłowości poczynionych przezeń ustaleń faktycznych.

Warto tu zasignalizować wypracowane przez lata w orzecznictwie i doktrynie uwagi odnośnie wymogów, jakie muszą być spełnione, aby można było mówić o prawidłowości dokonanej w sprawie oceny dowodów oraz poczynionych ustaleń faktycznych, a przez to również, by uzasadnienie wyroku sporządzone przez Sąd I instancji mogło być uznane za prawidłowe, poddające się kontroli odwoławczej, choć ta ostatnio sygnalizowana kwestia straciła istotnie na znaczeniu wobec aktualnie obowiązujących regulacji procesowych.

Dokonane przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne muszą opierać się na konkretnie wskazanych i precyzyjnie określonych dowodach. W tym aspekcie niezbędne jest przeprowadzenie wszechstronnej analizy zgromadzonych w sprawie dowodów. Sąd rozpoznający sprawę obowiązany jest przeprowadzić analizę wszystkich zebranych w sprawie dowodów, podać przyczyny dania wiary tym, na których oparte zostały ustalenia faktyczne, a także precyzyjnie określić oraz podnieść argumenty przemawiające za odmową dania wiary dowodom przeciwnym. Jak słusznie ujął to Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 13.05.2008 roku wydanym w sprawie V KK 435/07: „Ustalenia faktyczne tylko wtedy mieszczą się w ramach swobodnej oceny dowodów, gdy poczynione zostały na podstawie wszechstronnej analizy przeprowadzonych dowodów, których ocena nie wykazuje błędów natury faktycznej czy logicznej, zgodna jest ze wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego oraz prowadzi do sędziowskiego przekonania, odzwierciedleniem którego powinno być uzasadnienie orzeczenia. Kierując się treścią przepisu art. 7 k.p.k. sąd może dać wiarę określonym zeznaniom świadka, pod warunkiem, że przekonanie swoje w sposób przekonujący uzasadni w konfrontacji z całością dowodów” (LEX nr 398541). Dokonanie pełnej, wszechstronnej i przekonującej analizy zebranych w sprawie dowodów jest niezbędne w każdej sprawie, a już w szczególności, gdy dowody te są sprzeczne, rozbieżne, wzajemnie wykluczające się, niekonsekwentne. W takim wypadku konieczne jest wyjątkowo precyzyjne nie tylko ustalenie stanu faktycznego w sprawie, ale także dokonanie w pełni logicznej i zgodnej z zasadami wiedzy życiowej oceny dowodów potwierdzających, w niebudzący wątpliwości sposób, ustaloną przez ten Sąd wersję przebiegu zdarzenia, jak i odrzucenie wersji przeciwnych (zob. tak też: Sądy Apelacyjne: we W. w wyroku z dnia 14.12.2006 roku, II AKa 333/06 – LEX nr 211745; w K. w wyroku z dnia 9.11.2006 roku, II AKa 161/06 - KZS 2007, Nr 1, poz.48; w K. w wyroku z dnia 19.10.2006 roku, II AKa 145/06 – LEX nr 217105; w L. w wyroku z dnia 9.03.2006 roku, II AKa 36/06 – Prok. i Pr. 2006, Nr 10, poz.18; w Ł. w wyroku z dnia 18.04.2001 roku, II AKa 246/00 – Prok. i Pr. 2002, Nr 10, poz.28).

Należy w pełni podzielić pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w postanowieniu z dnia 01.04.2005 roku w sprawie V KK 360/04, a mianowicie: „Z uzasadnienia wyroku sądu pierwszej instancji powinno w sposób klarowny wynikać, iż dokonał oceny wszystkich zebranych dowodów, a także to, które z tych dowodów uznał za wiarygodne, które zaś odrzucił (art. 424 § 1 k.p.k.). Jedynie w oparciu o uzasadnienie odpowiadające tym wymogom można ocenić, czy sąd wypełnił swoim procedowaniem dyspozycje norm art. 92 i art. 410 k.p.k.” (LEX nr 148230). Na tym tle należy podkreślić, iż nie ulega żadnej wątpliwości, że w każdym wypadku Sąd meriti ma obowiązek odnieść się do wyjaśnień oskarżonego i dokonać ich przekonującej i pełnej oceny, jak i dowodów powołanych na obronę oskarżonego (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21.11.2007 roku, V KK 186/07 – OSN w SK 2007, nr 1, poz. 2669; wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 9.02.2000 roku, II AKa 211/99 – KZS 2000, nr 4, poz. 46).

Zamykając kwestie sposobu procedowania w sprawie, przeprowadzania dowodów, ich oceny, jak i wyłuszczenia tych zagadnień ze sfery faktycznej i motywacyjnej w uzasadnieniu wyroku konieczne należy podkreślić, iż aby uznać, że nie doszło do naruszenia podstawowych zasad procedury (art. 4, art. 7, art. 410, art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k.) niezbędne jest, aby przekonanie o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych:

- a) było poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy;
- b) stanowiło rozważenie wszelkich okoliczności przemawiających tak na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (oskarżonych);
- c) było zgodne z zasadami doświadczenia życiowego i wiedzy oraz w logiczny i wyczerpujący sposób uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (tak też Sąd Najwyższy: w postanowieniu z dnia 12.07.2006 roku, II KK 12/06 – LEX 193084; w wyroku z dnia 23.07.2008 roku, IV KK 208/06 – LEX 445353; w wyroku z dnia 28.02.2008 roku, V KK 326/07

– LEX 362203; w postanowieniu z dnia 18.01.2007 roku, III KK 271/06 – OSN w SK 2007, nr 17, poz. 9; w wyroku z dnia 23.07.2003 roku, V KK 375/02 – LEX 80278; Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z dnia 20.03.2002 roku, II AKa 49/02 – Prok. i Pr. 2004, nr 6, poz. 29).

Sąd podnosi wyżej przedmiotowe okoliczności, aby zobrazować wymogi, jakie stawiane są przed wyrokiem Sądu I instancji, ale również jego uzasadnieniem zgodnie z treścią art. 424 k.p.k. oraz skutki niespełnienia wskazanych kryteriów, w tym rzutujące na naruszenie innych norm procedury o zasadniczym znaczeniu, choćby art. 7 k.p.k., czy art. 410 k.p.k.

Wskazane zaś wyżej kwestie mają wprost przełożenie na rozstrzygnięcie jakie winno zapaść w sprawie przed Sądem II instancji, gdyż Sąd meriti, we wskazanym wyżej zakresie, sprostął zadaniom stawianym przez podnoszone wyżej zasady.

Apelujący odnośnie przyjętego stanu faktycznego nie podali żadnych nowych okoliczności, które nie były już uprzednio znane i rozważane przez Sąd Rejonowy. We wszystkich wniesionych w niniejszej sprawie apelacjach nie zostały również zawarte argumenty, które mogłyby skutecznie podważyć poczynione przez Sąd meriti ustalenia faktyczne, uwzględniając kierunek złożonych w sprawie środków odwoławczych.

Przeprowadzona kontrola odwoławcza wskazała na brak jakichkolwiek podstaw do skutecznego zarzutu obrazy przez Sąd meriti przepisów postępowania, która mogłaby mieć wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k., a która polegać by miała na dowolnej, a nie swobodnej ocenie przez sąd orzekający zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego oraz naruszeniu zakazu kierunkowego nastawienia do sprawy. W szczególności podniesienie zarzutu naruszenia art. 7 k.p.k. winno wiązać się z przedstawieniem argumentów uzasadniających twierdzenie, iż sposób rozumowania Sądu meriti jest nielogiczny czy też niezgodny z zasadami wiedzy lub doświadczenia życiowego, a tym samym wykracza poza ramy swobodnej oceny dowodów. Nie chodzi tu natomiast o zwykłą polemikę z rozstrzygnięciem Sądu i forsowanie własnej, odmiennej oceny zgromadzonego materiału dowodowego. Należy však pamiętać o tym, iż Sąd ma pełną możliwość uznania za wiarygodną określoną część materiału dowodowego, zaś odmówić wiarygodności innej, o ile właściwie uzasadni w tym względzie swoje stanowisko.

Analiza akt sprawy, w tym uzasadnienia skarżonego rozstrzygnięcia, pozwala na stwierdzenie, iż dokonana przez Sąd meriti ocena zebranych dowodów jest całkowicie prawidłowa i znajduje pełną ochronę w treści art. 7 k.p.k. Jest ona wszechstronna, staranna oraz w pełni merytoryczna. Zawiera jasno sprecyzowane argumenty, które doprowadziły Sąd meriti do określonych wniosków co do wiarygodności lub niewiarygodności określonych dowodów. Sąd I instancji w ramach tej oceny nie pominął faktycznie żadnego istotnego ze zgromadzonych w sprawie dowodów, uwzględniając zarówno te przemawiające na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonych. Przeprowadził analizę wyjaśnień P. K. (1) oraz Ł. K. (2) oraz zeznań świadków, a nadto oparł się na dokumentacji związanej z zawartymi umowami kredytowymi, dochodząc do przekonujących wniosków, iż twierdzenia oskarżonych w przeważającej części nie zasługiwały na wiarę i stanowiły jedynie przyjętą przez niego linię obrony.

Mając na uwadze treść zarzutów apelacyjnych skupiających się na próbie wykazania, że oskarżeni działali pod wpływem gróźb (strachu) ze strony współoskarżonego J. O., a tym samym ich działanie nie było zwinione, głębszej analizie należało poddać kwestię strony podmiotowej analizowanego przestępstwa. Do znamion strony podmiotowej tego czynu należy umyślność, przyjmująca postać zamiaru bezpośredniego, nacechowanego chęcią uzyskania nieuprawnionej korzyści majątkowej. Cel działania sprawcy stanowi okoliczność, która także podlega udowodnieniu.

W świetle dowodów zgromadzonych w niniejszym postępowaniu bezsporną okolicznością jest fakt, iż zarówno P. K. (1), jak i Ł. K. (2) udali się do oddziału Banku (...) w celu zawarcia umów kredytowych. Bezspornym jest również to, iż w celu podpisania umów posłużyli się podrobionymi zaświadczeniami o zatrudnieniu i zarobkach wystawionymi przez J. O.. Zaciągając kredyty mieli zatem świadomość, że nie będą w stanie tych kredytów spłacić – nie dysponowali bowiem środkami wystarczającymi do regulowania comiesięcznych rat. Mieli również świadomość, że działają w celu

osiągnięcia korzyści majątkowej – przy czym to, czy chcieli uzyskać wskazaną korzyść dla siebie, czy dla innej osoby – J. O., nie ma znaczenia dla bytu przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. Spenalizowane w tym przepisie jest bowiem działanie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, przepis nie wskazuje natomiast, że musi być to osiągnięcie korzyści wyłącznie dla siebie. Oskarżeni mieli niewątpliwie świadomość, że osiągają korzyść majątkową – pieniądze były im bowiem wypłacane „do ręki” – nawet jeżeli nie uzyskiwali jej dla siebie (art. 115 § 4 k.k.).

W świetle okoliczności sprawy wątpliwym jest natomiast tłumaczenie oskarżonych, iż działali pod wpływem groźby. Takie tłumaczenie jawi się jedynie jako obrona linia obrony. Przede wszystkim sami, dobrowolnie udali się do placówki banku w celu zawarcia umowy kredytowej. Nie powiadomili wcześniej nikogo, że J. O. miał im grozić, nie zawiadomili o tym fakcie Policji. Nie jest również wiadomym, dlaczego ani P. K. (1), ani Ł. K. (1) nie złożyli zawiadomień o kierowanych pod ich adresem groźbach bezpośrednio po zawarciu umowy, tylko dopiero w momencie otrzymania korespondencji z banku wzywającej do zapłaty. Sąd Rejonowy słusznie zwraca uwagę na okoliczność, iż to odkrycie korespondencji z banku przez matkę oskarżonego P. K. (1) stało się bezpośrednią przyczyną przyznania się do zaciągnięcia kredytu. To zatem nie stan obawy przed J. O. spowodował złożenie zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przestępstwa. Nawet jeżeli przyjąć, że J. O. w jakikolwiek sposób próbował wpłynąć na podpisanie przez oskarżonych umów z bankiem – mieli oni wolną, niczym nieskrępowaną wolę zachowania się w zgodzie z obowiązującym porządkiem prawnym. Tymczasem oskarżeni nie szukali w żaden sposób ewentualnej pomocy czy to u rodziny, znajomych, czy to u organów ścigania, normalnie funkcjonując w życiu codziennym. W sytuacji, gdyby rzeczywiście miały być podejmowane jakiegokolwiek bezprawne zachowania przez J. O. wobec P. K. (1) lub Ł. K. (1), nie było żadnych przeszkód w podjęciu czynności związanych z uchronieniem się od tego typu zachowań lub ewentualnie ich skutków. Obaj oskarżeni są dorosłymi, pełnoletnimi mężczyznami, są zdrowi, nie cierpią na żadne dolegliwości zdrowotne, w szczególności w szeroko rozumianym aspekcie zdrowia psychicznego. Normalnie funkcjonują w życiu społecznym, zawodowym, rodzinnym. Kompletnie nie sposób, w tym stanie rzeczy, uznać ich twierdzeń, jak i twierdzeń skarżących, o działaniu pod wpływem groźby – strachu, jako prawdziwych. Do tego dochodzi brak wskazania jakiegokolwiek konkretnych zachowań jakich miałby dopuścić się wobec oskarżonych J. O., które znalazłyby odzwierciedlenie w obiektywnym materiale dowodowym. Mimo zaś, iż skarżący mocno akcentują te okoliczności, w żaden sposób nie przekładają tych tez na konkretne normy prawne, które dawałyby podstawę do wyłączenia winy bądź bezprawności w odniesieniu do czynów oskarżonych. Skarżący nie dostrzegają bowiem, że jedynie wyłączenie winy, nawet nie jej ograniczenie, dawałoby podstawę do wydania orzeczenia uniewinniającego, a to nie zostało w żaden sposób wykazane w apelacjach. Podnoszone zaś w sprawie okoliczności kompletnie nie dają podstaw do uznania zaistnienia tego typu sytuacji. Przeciwnie, wskazane tezy oskarżonych, a za nimi skarżących, jawią się jako w pełni gołosłowne i niedające żadnej podstawy do przyjęcia zaistnienia po stronie oskarżonych wyłączenia odpowiedzialności karnej.

Apelujący we wniesionych środkach odwoławczych akcentowali również fakt pominięcia przez Sąd Rejonowy zeznań B. K., P. K. (2), M. W. i K. R. tylko ze względu na fakt, iż nie byli oni bezpośrednimi świadkami zdarzeń, a o całej sytuacji dowiedzieli się od oskarżonych. Z takimi zarzutami nie sposób jednak się zgodzić – skoro bowiem wskazane osoby „dowiedziały się” o wszystkim od oskarżonych – są w stanie przekazać jedynie to, co oskarżeni sami im powiedzieli. Jest zatem oczywistym i logicznym, że przedstawiane przez nich depozycje będą tożsame z wersją prezentowaną przez oskarżonych. Wskazani świadkowie nie są w stanie wniesić do sprawy nic poza tym, co usłyszeli od P. K. (1) i Ł. K. (1), a skoro ci zbudowali swoją linię obrony w taki sposób – twierdząc, że zostali zastraszeni i zmuszeni do zaciągnięcia kredytów – oczywistym jest, że bliskie im osoby zostały przez nich wcześniej poinformowane o tym, jak według nich wyglądał przebieg wydarzeń. Wskazani świadkowie są tylko świadkami ze słyszenia – są w stanie powiedzieć jedynie to, co usłyszeli od oskarżonych. Nie można im zarzucić, że świadomie zeznają nieprawdę – bowiem subiektywnie (w ich odczuciu) to mogą być prawdziwe okoliczności – przekazują bowiem dokładnie to, co usłyszeli od oskarżonych. Obiektywnie natomiast depozycje te nie mogą zostać uznane za prawdziwe i wiarygodne.

Autorzy apelacji podkreślali również, iż Sąd meriti niezasadnie uznał zeznania T. B. za nieprzydatne. Świadek ten jest funkcjonariuszem Policji i w swoich depozycjach wskazał jedynie, że kojarzy P. K. (1) i Ł. K. (1), że składali na komisariacie zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa. Jednakże okolicznością bezsporną w niniejszej

sprawie jest to, że oskarżeni złożyli takie zawiadomienie i, że w jego treści wskazywali na istniejący stan obawy jako powód zaciągnięcia kredytu. Skoro świadek potwierdził okoliczności, które dla sądu były bezsporne i wynikały ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego (w tym protokołu zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa – k. 1 – 3), słusznie uznał jego zeznania za nieprzydatne, bowiem nie mają one już tak dużego znaczenia, jakiego próbują im nadać skarżący.

Reasumując, w ocenie Sądu odwoławczego ustalony przez Sąd meriti stan faktyczny w pełni uprawniał do uznania winy oskarżonych w takim zakresie, w jakim zostało to orzeczone w kontrolowanym rozstrzygnięciu. Sąd Rejonowy doszedł do słusznego wniosku, iż oskarżeni swoim zachowaniem wyczerpali zarówno podmiotowe, jak i przedmiotowe znamiona przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. Oskarżeni chcieli uzyskać korzyść majątkową i taką uzyskali, jednocześnie doprowadzając do niekorzystnego rozporządzenia mieniem banku. Podpisując umowy mieli świadomość, że do ich zawarcia posłużyli się nieprawdziwymi zaświadczeniami o zarobkach, sporządzonymi specjalnie w tym celu przez J. O..

Nie można również zgodzić się ze skarżącym, iż sąd meriti dopuścił się naruszenia art. 410 k.p.k. Należy zdecydowanie podkreślić, że nie stanowi naruszenia tego przepisu dokonanie oceny materiału dowodowego przeprowadzonego lub ujawnionego na rozprawie w sposób odmienny od subiektywnych oczekiwań stron procesowych. Do takiego naruszenia doszłoby tylko wtedy, gdyby sąd pierwszej instancji wydając wyrok oparł się jedynie na części materiału dowodowego, co w niniejszej sprawie nie miało miejsca. Jednocześnie przepisu art. 410 k.p.k. nie można rozumieć w ten sposób, że każdy z przeprowadzonych dowodów ma stanowić podstawę ustaleń faktycznych. Nie można zarzucać, że niektóre dowody nie stanowiły podstawy ustaleń faktycznych, jeżeli sąd je rozważył i odrzucił na płaszczyźnie art. 7 k.p.k. jako niewiarygodne (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2013 roku, sygn. akt II KK 223/13, opubl. <http://www.sn.pl>).

W kontekście powyższego zauważyć należy, iż we wszystkich wniesionych apelacjach skarżący akcentowali okoliczność, iż Sąd meriti nie wyjaśnił jaki był tok postępowania, które zostało zainicjowane przez P. K. (1) i Ł. K. (2) złożeniem zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przestępstwa, podnosząc zarzut naruszenia art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. oraz art. 366 § 1 k.p.k. i art. 410 k.p.k. Uważna analiza akt niniejszego postępowania prowadzi Sąd odwoławczy do wniosku, iż zarzut ten jest całkowicie chybiony.

Przede wszystkim należy zwrócić uwagę na fakt, iż na kartach 1 – 3 akt niniejszego postępowania znajduje się protokół ustnego zawiadomienia o przestępstwie i przesłuchania w charakterze świadka osoby zawiadamiającej – Ł. K. (2), który to protokół został zaliczony w poczet materiału dowodowego, w trybie art. 394 § 2 k.p.k., na rozprawie w dniu 29 sierpnia 2016 roku (k. 392). Dalej w aktach znajdują się: protokół przesłuchania świadka P. K. (1) – k. 23 – 24 (który – ze względu na treść regulacji zawartej w art. 389 § 1 k.p.k. nie mógł zostać ujawniony przez odczytanie na rozprawie, gdyż nie wolno odczytywać zeznań oskarżonego złożonych uprzednio w charakterze świadka); postanowienie o wszczęciu śledztwa z 26 stycznia 2015 roku w sprawie o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. – k. 75 – 76; zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa złożone przez Bank (...) – k. 85 – 87; dokumentacja bankowa – k. 88; dalej wezwania na przesłuchanie w charakterze podejrzanych Ł. K. (2) oraz P. K. (1) – odpowiednio k. 103 i 104 oraz postanowienie o przedstawieniu zarzutów Ł. K. (2) oraz P. K. (1) – odpowiednio k. 107 – 108 oraz 109 – 110. Powyższe prowadzi do wniosku, iż aktualne postępowanie zakończone nieprawomocnym skazaniem przez Sąd pierwszej instancji Ł. K. (2) oraz P. K. (1) jest dokładnie tym samym postępowaniem, co wszczęte z ich zawiadomienia.

Co więcej, Sąd Rejonowy zwracał się do KPP w Ł. o przesłanie akt sprawy RSD 15/15, które według wniosku obrońcy oskarżonych (k. 353) miało dotyczyć postępowania z zawiadomienia P. K. (1) i Ł. K. (2). KPP w Ł. odpowiedziała w piśmie (k. 357), że to postępowanie prowadzone pod wskazaną sygnaturą (RSD 15/15) dotyczyło przestępstwa z art. 193 k.k. – naruszenia miru domowego na szkodę M. I., nie dotyczyło natomiast żadnego z oskarżonych w niniejszej sprawie.

Następnie obrońca oskarżonych ponownie złożyła wnioski o wystąpienie do I Komisariatu Policji K. w Ł. z prośbą o wskazanie, na jakim etapie jest postępowanie w sprawie RSD 634/14 wszczęte przez KPP w Ł. i przekazane następnie I Komisariatowi Policji K. w Ł. z zawiadomienia P. K. (1) i Ł. K. (2) z zastrzeżeniem, że postępowanie to nie dotyczy postępowania przygotowawczego prowadzonego w formie śledztwa wszczętego w dniu 26 stycznia 2015 roku przez Prokuraturę Rejonową Ł. w sprawie 1 Ds. 2168/14, które zakończyło się wniesieniem aktu oskarżenia przeciwko P. K. (1) i Ł. K. (2) do sądu. W odpowiedzi – pismem z dnia 25 lipca 2016 roku (k. 388) I Komisariat Policji K. w Ł. wskazał, iż po upływie sprawy RSD 634/14 z KPP w Ł. do I Komisariatu Policji K. w Ł. został jej nadany nr RSD 4174/14, l.dz. 1 MD- (...), 1 Ds. 2168/14, w dniu 26 stycznia 2015 roku w sprawie tej wszczęto śledztwo o czyn z art. 297 § 1 k.k., a postępowanie przygotowawcze zakończyło się wniesieniem aktu oskarżenia do sądu. Powyższe wyraźnie wskazuje, że sprawa wszczęta z zawiadomienia P. K. (1) i Ł. K. (2) jest dokładnie tą samą sprawą, co ta, w której wskazani zostali oskarżeni o czyny z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Sąd Rejonowy korzystając z uprawnień wynikających z art. 7 k.p.k. dokonał prawidłowej, swobodnej oceny wszystkich zgromadzonych w postępowaniu dowodów i wszechstronnie, zgodnie z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego, w sposób logiczny i niesprzeczny uzasadnił, które dowody uznał za wiarygodne, a którym odmówił waloru wiarygodności, jednocześnie podając wyczerpujące powody takiego rozstrzygnięcia. Odrzucenie przez sąd pewnych dowodów w końcowej ocenie, przy jednoczesnym uwzględnieniu innych dowodów, stanowi uprawnienie sądu dokonującego ustaleń faktycznych z pełnym uwzględnieniem zasady swobodnej oceny dowodów i nie może być uznane za przejaw naruszenia zasady obiektywizmu, która nakazuje zachowanie obiektywnego stosunku do stron procesowych i do obiektywnej oceny wszystkich dowodów zgromadzonych w sprawie (wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 20 czerwca 2012 roku, sygn. akt II AKa 98/12, opubl. LEX nr 1216340). W ocenie Sądu odwoławczego owa zasada nie została w przedmiotowym postępowaniu naruszona.

Stanowisko Sądu a quo, wyrażone w pisemnych motywach wyroku jednoznacznie wskazuje, iż sąd ten rzetelnie rozpatrzył niniejszą sprawę, zachowując konieczny i nakazany przez ustawę obiektywizm w stosunku do stron procesowych.

Podsumowując przedmiotowe rozważania Sądu, odnoszące się do omawianych kwestii i przypisanego oskarżonym czynów, jak też uwzględniając treść apelacji, należy podkreślić, iż dokonana przez Sąd Rejonowy ocena zebranych w sprawie dowodów znajduje się pod ochroną zasady wyrażonej w art. 7 k.p.k. Sąd I instancji dokonał ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie na podstawie wszechstronnej analizy przeprowadzonych dowodów. Ocena ich wiarygodności nie wykazuje błędów natury faktycznej czy logicznej, zgodna jest też ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego. Ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd Rejonowy zostały oparte (poprzedzone) na dowodach ujawnionych w toku rozprawy głównej, obejmujących całokształt okoliczności sprawy. Przekonanie Sądu I instancji o wiarygodności lub niewiarygodności poszczególnych dowodów stanowi wynik rozważenia wszelkich okoliczności zarówno na korzyść jak i na niekorzyść oskarżonego. Ocena ta została przez Sąd I instancji wyczerpująco i logicznie uargumentowana w uzasadnieniu wyroku (tak też Sąd Najwyższy w sprawach: (...) 149/90 – OSNKW 1991, nr 7 poz.41; II KR 114/74, OSNKW 1975, nr 2 poz.28).

Sąd II instancji w pełni podziela dokonaną przez Sąd I instancji ocenę zebranych w sprawie dowodów z przyczyn wskazanych wyżej. Dokonana przez ten Sąd ocena dowodów nie nosi jakichkolwiek znamion czy okoliczności wskazujących na dowolność dokonanych ocen. Prowadzi to zaś do jednoznacznego ustalenia, że ocena ta znajduje się w pełni pod ochroną art. 7 k.p.k. Ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy znajdują pełne oparcie w treści dowodów prawidłowo ocenionych przez tenże Sąd jako wiarygodne. Nie są to więc ustalenia dowolne, nie mające oparcia w materiale dowodowym. Jest wprost przeciwnie. Poczyniona zaś subsumcja przez Sąd I instancji jest w pełni prawidłowa, odpowiada ustalonym faktom oraz jest zgodna z przepisami prawa.

W ocenie Sądu Odwoławczego zasługiwał natomiast na uwzględnienie zarzut związany z niezasadnym zasądzeniem solidarnie od oskarżonych na rzecz Banku (...) obowiązku naprawienia szkody. Otóż zgodnie z treścią art. 415 § 1 zdanie drugie k.p.k. obowiązku naprawienia szkody nie orzeka się jeżeli roszczenie wynikające z popełnienia przestępstwa jest przedmiotem innego postępowania albo o roszczeniu tym prawomocnie orzeczono. Na etapie

postępowania odwoławczego Sąd Okręgowy w Łodzi zwrócił się do Sądu Rejonowego w Łęczycy z prośbą o przesłanie odpisów orzeczeń, ewentualnie odpisów pozwów w przypadku braku orzeczeń końcowych w sprawach I C 459/15 i I C 17/16. W odpowiedzi Sąd Rejonowy w Łęczycy przesłał kopię akt Nc-e 878303/15 z powództwa Banku (...) S.A. z siedzibą we W. przeciwko Ł. K. (1) o zapłatę kwoty 19.468,90 zł oraz kopię akt Nc-e 2146634/15 z powództwa Banku (...) S.A. z siedzibą we W. przeciwko P. K. (1) o zapłatę kwoty 21.892,38 zł, które to dokumenty zostały zaliczone przez Sąd odwoławczy w poczet materiału dowodowego. Z powyższego wynika, iż kwoty, które Sąd Rejonowy zasądził solidarnie od oskarżonego P. K. (1) i J. O. oraz solidarnie od Ł. K. (1) i J. O. są przedmiotem toczących się postępowań cywilnych z powództwa Banku (...) przeciwko Ł. K. (1) i P. K. (1), zatem – zgodnie z treścią art. 415 § 1 k.p.k. – nie mogą być przedmiotem orzeczonego obowiązku naprawienia szkody.

Wobec powyższego Sąd odwoławczy, na podstawie art. 437 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 438 pkt 2 k.p.k., zmienił zaskarżony wyrok w punkcie 8 podpunktach a i b w ten sposób, że uchylił zawarte w tym punkcie orzeczenia o zobowiązaniu odpowiednio oskarżonych P. K. (1) i Ł. K. (1) do naprawienia solidarnie z innymi osobami szkody na rzecz pokrzywdzonego Banku (...) S.A. W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok został utrzymany w mocy, jako że Sąd odwoławczy nie dopatrył się w przedmiotowej sprawie tego rodzaju uchybień, które musiałyby skutkować koniecznością uchylecia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji, zaś przeprowadzona analiza materiału dowodowego wykazała, iż nie zachodzą podstawy do uniewinnienia oskarżonych od dokonania zarzuconych i przypisanych im czynów.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. Sąd odwoławczy zwolnił oskarżonych od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, mając na względzie zasady słuszności.